

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Les piles que
ens aguanten

La ciència i la ficció, que van començar les seves relacions d'una manera que semblava purament literària, han anat consolidant la convivència fins a esdevenir una parella estable. Tant, que sovint es confonen en una sola entitat. La gent, que hem anat seguint aquest procés amb un interès cada vegada més despert, participa en el joc (suposant que es tracti d'un joc) amb una fascinació fatal per a adquirir i portar a casa totes les troballes susceptibles de temptar-nos. Jo diria que ara, en aquests moments, ens trobem a l'etapa de dotar de veu els objectes que només tenien petites pantalles de cristall líquid per comunicar-se amb nosaltres. Avui dia podem comprar rellotges, calculadores, agendes i altres invents de taula i de sobretaula que parlen. En alguns casos, en català i tot, que ja és molt d'agrair. De moment, es tracta de soliloquis, encara no és possible intercanviar oracions. Però crec que no trigarem gaire a aconseguir-ho. Ara els rellotges que et deien de viva veu, per exemple, "són tres quarts de nou del matí", es queden en aquesta afirmació i, tot el més, la van repetint mentre el propietari mantingui premut el ressort corresponent. Jo penso que d'aquí a poc temps es podran sostenir col.loquis com el que m'invento tot seguit, en el qual una A indica l'amo i una R el rellotge:

A.— Quina hora tenim?

R.— Falten deu minuts per a les cinc de la tarda.

A.— Vols dir? Em fa l'efecte que vas endarrerit.

R.— Ni pensar-ho. Tinc l'hora correctament homologada amb el meridià que ens correspon.

Es podria allargar més, però ens trobarem amb molts casos que no donaran més de si. En altres aspectes, com el de les agendes electròniques, és raonable de preveure interlocucions de més durada entre l'home i la màquina. Proposo de mantenir-nos a l'expectativa.

Però es perfila una altra possibilitat que

també és digna de posar-hi atenció. A mesura que les màquines i les maquinetes es vagin posant al nostre servei —és un dir— entraran en contacte entre elles, en la intimitat de calaixos i prestatgeries, amb els espècimens de la generació anterior. Què passarà, aleshores? Parlaran d'exemplar a exemplar, de model a model, els nous i els antics? Sorigiran temes que els siguin d'interès comú, com és l'estat de les piles que són l'ànima que els aguanta? En aquest cas, també és possible d'imaginar-se un diàleg entre una agenda electrònica i un traductor automàtic, en el qual la A que abans ha fet d'amo ara farà d'agenda, i una T representarà el tra-

ductor o intèrpret:

A.— M'estic quedant sense energia. Si no em canvien les piles de seguida, al nostre estimat propietari pot passar-li per alt la reunió de dijous que ve. Quedaria ben servit!

T.— Doncs no t'estranyi gens si se'n distreu. És un cap de trons. Fa poc, jo me li vaig quedar als dits, pràcticament exhaust, al fort d'una telefonada que sostenia amb el seu representant a Alemanya. Ell, d'alemany no en sap res, i em tenia a mi com a única possibilitat d'entesa amb el seu interlocutor. No havia parat esment als teus reiteratius avisos de substitució de piles, i quan havia de rematar la frase *Nicht der Rede wert* per tancar un compromís, se'm van apagar tots els llumets vermells. Si l'haguessis sentit! Semblava que tota la culpa era meva...

A.— Sí, m'ho imagino. No s'adonen prou que cada dia que passa depenen més de les piles. Ja veus com està aquest calaix... Qualsevol dia d'aquests, quan més felices se les prometin, es quedaran a l'escapça.

Són coses que poden ocórrer. En aquest cas, a les cases i de nits, se sentiria un xiuxiueig, un murmurar de veus metàl·liques que ens deixarien verds.

Pere Calders

